

kui underwits. Mis nūud heaks nõuks? mõlematel joofsis palla wessi mõda selga mahha, agga te mis tahhad lehm piddi lúpsetud sama. „Agga piddage ommetige lehm finni, muidon meite wimane tund lõnud”, ütlesin ma paahha melega. „Sa metsaloom piisub mo kāed kōie otsas werriseks, agga ma ei jōua temmaga keddagit tehha”, wästas underwits wärrisewa healega.

Siamale ollid need kaks Dani wahti naerdes pealt wadanud, agga kui meite hādda ikka suremaaks läks ja lehm püsti hānnaga underwitsa lohhinal kōie otsas tagga weddades minno peale tahtis tulla, ärkak liggime se armaastus nende sūddames, nad pannid omma püssid punaeale seisma ja tullid röömsa nāggodega kāssa derudes, meid appi. „Kas meie ei tohhi mitte nattuke aidata, illusad lapsed küssis teine. Minna ei wästand sōnnagi. Need mõlemad Daanlased wōtsid lehma nago kruide wahhelic üks farwist ja teine hānnast ja minno underwits weel üslesia, kōiest; minna iissi kūffitasin ennast rutto mahha, surrusin pea wästo ud-

darat ja hakkasin kōigest wåest lúpsma. Ja wata, Jummala õnnistus olli mo tōo jures, ühhe lúhhike se aega olli lúpsik täis, ma tānnasin waikse healega, teggin ühhe niisko ja läksin mõnne sammo koddopole.

Minno raske tōo olli nūud kül tehtud, agga mitte nenda minno underwitsaga. Ma kui ma jubba ette kortsin, olli temma illus nāggo ja sirge kehha nende Daanlaste silmad, omma peale tōmmanud! üks neist lõi omma kāe temma kehha ümber ütteldes: „Ilma matšuta ei olle siin mailmas ühtegi!” ja tahtis tale suud anda; ja teine kargas, omma suud higist puhtaks pühkides, sellesamma nōuga minno pole, omma palka párrima.

Üks silmapilktus underwitsa ja üks pea nikkutus minno poolt, andsid meite mõtted wästastiko teine teisele teada, mõlematele kargasime meie korraga, ühhe kāega nende kurko ja teisega tōime püstulid pōuest wålja, neid meite ees lükkates ja püstulid winnas kūflatagga hoides, ütteldes: „Minge agga eddasī